

a 6 tohoto zák. z r. 1906 novými pravidly, upravujícími otázku služ. příjmů učitelek ručních prací a ponechal ostatní obsah zákona toho v plné platnosti, zejména i ustanovení §u 1 cit. zák. z 3. června 1906 č. 47 z. z., který jasně vymezuje nárok učitelek žen. ruč. prací na ustanovení definitivními.

Z této systematiky mor. zem. zákonodárství plyne dvojitý závěr: jednak že toto zákonodárství vždy odděleně zvláštními zákony upravovalo jak základní právní poměry zejména nabývání definitivy tak výši služ. požitků učitelů a učitelek literních na straně jedné a učitelek žen. ruč. prací na straně druhé, jednak že zákonem č. 48/1914 mělo býti zlepšeno hmotné postavení toliko učitelů literních a katechetů (viz § 1 a násl. a § 10), kdežto úpravy požitků učitelek žen. ruč. prací zákon ten se nedotýká, ponechávaje požitky této kategorie osob učitelských úpravě zvláštní, která provedena byla současným zákonem č. 52/1914.

Jest ovšem pravda, že zákonodárce od zásady, že zák. č. 48/1914 má upravovati jenom výměru požitků učitelstva literního resp. katechetů, uchýlil se zejména ve 4. a 5. odst. svého § 3 tím, že formuloval nárok zatímních učitelů na ustanovení definitivní po odsloužení určité doby, že tedy pojal do zák. tohoto též předpis dotýkající se vlastního základu služ. poměrů učitelských. Než inkongruence tato, vzniklá zřejmě snahou, poskytnouti učitelstvu podobnou výhodu, kterou krátce před tím (v lednu 1914) uzákoněná služ. pragmatika státních úředníků poskytovala katechetům úřednickým, sleduje rovněž v první řadě účel, aby zlepšeny byly příjmy učitelstva, nikterak však neruší shora uvedenou zásadu, že zák. č. 48/1914 na učitelky žen. ruč. prací se nevztahuje. Že tomu tak, zřejmě zejména již z té okolnosti, že zákonodárce, kdyby byl chtěl dosáhnouti opaku, zajisté by buď nebyl vydával zvláštní novelu k zákonu o učitelkách žen. ruč. prací (viz zák. č. 52/1914) anebo že by byl ať v zák. č. 48/1914 ať již v zák. č. 52/1914 výslovný předpis toho obsahu uvedl. Když zákonodárce tak neučinil, nelze se právem domnívati, že by byl chtěl cestou všeobecné klausule § 3 staršího zák. č. 47/1906 rozšířiti předpisy odst. 4 a 5 §u 3 nového zák. č. 48/1914 též na učitelky žen. ruč. prací, o kterých zákon č. 48/1914 jinak neplatí, a to tím méně, když přec již § 1 zák. č. 47/1906 dával učitelkám žen. ruč. prací za určitých předpokladů nárok na definitivu již po dvou letech a když § 4 téhož zák. č. 47/1906 ve znění zák. č. 52/1914 přiznal definitivním učitelkám ruč. prací služné různé dle toho, zda »v y u č u j í« na školách obecných anebo na školách měšťanských, nečině rozdílu, zda jsou j m e n o v á n y definitivně na škole obecné nebo měšťanské.

Nevztahoval-li se však předpis §u 3 odst. 5 zák. č. 48/1914 vůbec na učitelky žen. ruč. prací, pak žal. úřad právem zamítl domnělý nárok stálky opřený o tento předpis, a bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou, aniž bylo třeba zkoumati, zda a jaký vliv na právní postavení stálky ve směru v tomto řízení projednávaném měly zákony z 23. května 1919 č. 274, z 9. dubna 1920 č. 306 a ze 13. července 1922 č. 251 Sb.

Č. 4837.

Zajištění bytu: * Zajištění bytu dle § 13 zák. č. 87/23 nevadí okolnost, že státní zaměstnanec, v jehož prospěch byl byt zajištěn, není

ani služebním nástupcem dosavadního držitele bytu, ani že má již v obci vlastní byt.

(Nález ze dne 26. června 1925 č. 12600.)

V ě c: Berta L. v N. (adv. Dr. Jos. Eckstein z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 8. ledna 1925 zajistila osp v N. na základě §u 13 zák. č. 225/1922 v domě st-lčinně v N. byt obývaný dosud četnickým strážmistrem Pavlem Č. pro jeho nástupce Václava P. a zakázala st-lce každé jinaké nakládání s bytem.

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání proti tomu podanému, ježto jsou zde zákonné předpoklady pro zajištění bytu. K vývodům odvolání poukázáno na imperativní předpis § 13 cit. zák. — — —

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, tvrdíc, že lze zajistiti byty jen pro ony státní zaměstnance, kteří jsou službou přikázáni právě na místo přeloženého státního zaměstnance a zajištění jest jen přípustno tehdy, nemají-li v obci již bytu.

Nss neshledal námitky ty důvodnými. Z § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 nelze nikterak dovoditi, že by bylo lze zajistiti byty, které se uprázdni služ. přeložením stát. zaměstnance do obce jiné, toliko pro onoho stát. zaměstnance, který byl službou přikázán na místo přeloženého stát. zaměstnance. Rovněž nelze sdíleti názor stížnosti, že by úřadu bylo bráněno zajistiti byt pro státní zaměstnance, kteří již v obci mají byt. Zákon neváže úřad nikterak v těchto směrech, neboť § 13 cit. jen praví, že byt musí býti pronajat stát. zaměstnanci, kterého úřad označí, a neomezuje úřad nikterak v jeho pravomoci, byt přikázati onomu stát. neb žel. zaměstnanci, u kterého, uvažuje o jeho poměrech, shledává, že je zde potřeba umožniti mu řádné bydlení v místě jeho úředního působení. — — —

Č. 4838.

O b e c n í v o l b y: K výkladu § 10 č. 4 ob. řádu vol. ve znění zák. č. 253/1922 o zbavení členství v obecním zastupitelství pro vystoupení nebo vyloučení ze strany.

(Nález ze dne 26. června 1925 č. 12.889.)

V ě c: Vilém U. v H. proti zemské správě politické v Brně o zbavení členství v obecním zastupitelstvu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Výměrem ze 17. června 1923 vyslovila osp v T., že st-l pozbyl dle § 10 č. 4 zák. ze 14. července 1922 č. 253 Sb. členství v ob. zastupitelstvu obce H., poněvadž místní organizace Domoviny v H. jej vyloučila ze své organizace a vyloučení to výbor okresní organizace Republikánské strany zemědělského a maloroľnického lidu v T. ve